

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie oskarżonego **L. K.**
o przestępstwa z art. 234 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 czerwca 2019 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w M.
zawartego w postanowieniu z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K [...]
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**uwzględnić wniosek i przekazać sprawę II K [...]
do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w M. wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie niniejszej sprawy innemu sądowi równorzędnemu. Sprawa dotyczy postępowania przeciwko L. K., oskarżonemu o popełnienie 20 przestępstw, w tym 10 kwalifikowanych z art. 234 k.k., 10 kwalifikowanych z art. 216 § 1 k.k. i jednego kwalifikowanego z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnionych na szkodę prokuratorów i sędziów, prokuratur oraz sądów różnych szczebli w województwach: [...], [...], [...] i [...] – zarejestrowanego pierwotnie pod sygn. akt II K [...] oraz postępowania przeciwko L. K. oskarżonemu o popełnienie przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na szkodę prokuratora Prokuratury Rejonowej w O. i sędziego Sądu Rejonowego w O. – zarejestrowanego pierwotnie pod sygn.

akt II K [...] w Sądzie Rejonowym w M., a następnie połączonego do wspólnego rozpoznania ze sprawą o sygn. akt II K [...] przez Sąd Rejonowy w M..

Uzasadniając potrzebę przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, Sąd wnioskujący wskazał, że w rozpoznawanej sprawie jako pokrzywdzony występuje B. S., sędzia Sądu Okręgowego w K., wizytator ds. karnych przeprowadzający okresowe wizytacje w II Wydziale Karnym Sądu wnioskującego, a także rozpoznający środki odwoławcze od orzeczeń wydawanych przez wnioskujący Sąd, a zatem orzekanie w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy w M. może wywołać w odczuciu społecznym wątpliwości co do bezstronności sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w M. zasługuje na uwzględnienie, albowiem przemawia za tym dobro wymiaru sprawiedliwości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie wskazuje się, że kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości: z art. 37 k.p.k. należy odnosić do sytuacji, które mogą stwarzać w odbiorze społecznym przekonanie o niezdolności tego sądu do obiektywnego i rzetelnego rozpoznania sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., V KO 31/18; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18). Dostrzec trzeba, że podobne okoliczności faktyczne i prawne wielokrotnie były uznawane w orzecznictwie Sądu Najwyższego za podstawę do uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 37 k.p.k. (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 26 sierpnia 2009 r., III KO 63/09; postanowienie SN z dnia 13 maja 2014 r., IV KO 29/14; postanowienie SN z dnia 14 stycznia 2016 r., IV KO 94/15; postanowienie SN z dnia 23 maja 2018 r., IV KO 36/18; postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18). Z taką sytuacją mamy także do czynienia w niniejszej sprawie. Przedmiotem rozpoznania przez Sąd Rejonowy w M. jest sprawa, w której pokrzywdzonym, wśród wielu innych sędziów i prokuratorów, jest sędzia dokonujący wizytacji w Sądzie rozpoznającym sprawę oraz rozstrzygający środki odwoławcze od orzeczeń wydawanych przez ten Sąd. Bezspornie zatem w odbiorze społecznym może powstać, choćby nawet nieuzasadniona, wątpliwość co do tego, czy decyzje procesowe Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę są podejmowane w warunkach pełnego obiektywizmu, tak jak tego wymaga art. 4 k.p.k. Ten zatem jedynie wzgląd

na konieczność wykluczenia nawet zupełnie nieuzasadnionego przekonania o braku warunków do obiektywnego osądzenia tej sprawy przesądził o uwzględnieniu wniosku.

Dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga by sprawę rozpoznał inny równorzędny sąd. W sytuacji jednak, w której zarzucono oskarżonemu popełnienie kilkudziesięciu przestępstw na szkodę sędziów i prokuratorów w województwach: [...], [...], [...] i [...] konieczne było wskazanie sądu, który zapewni możliwość przeprowadzenia postępowania w sposób wolny od podejrzeń co do braku bezstronności sędziów orzekających w sądzie właściwym miejscowo, a jednocześnie którego sędziowie nie będą pozostawać w takich stosunkach służbowych czy koleżeńskich by ponowiła się potrzeba przekazywania sprawy innemu sądowi do rozpoznania. Nie uszło uwadze Sądu Najwyższego, że w niniejszej sprawie takie przekazanie miało już miejsce kilkakrotnie, co nie sprzyja ani realizacji celów postępowania karnego w zakresie w jakim nakazują rozpoznanie sprawy bez zbędnej zwłoki ani budowaniu społecznego zaufania dla wymiaru sprawiedliwości. Tymczasem uwzględnienie wniosku i przekazanie sprawy innemu sądowi sprzyjać powinno niewątpliwie ugruntowaniu przekonania, że wymiar sprawiedliwości realizuje swoje konstytucyjne funkcje w sposób prawidłowy i w pełni niezawisły (por. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2010 r., sygn. akt V KO 66/10). Z tych względów Sąd Najwyższy zastosował instytucję właściwości delegacyjnej określoną w art. 37 k.p.k. i zdecydował o przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu w R..